

LBRIS

We know
books

Redactare:
Dan Pleșa, Livia Ștefan

DTP și layout copertă:
Corina Miță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERJU, SEBASTIAN

Fericirea e alături : roman / Sebastian Perju. – București :
Editura Vellant, 2026

ISBN 978-606-980-282-3

821.135.1

© 2026 Editura Vellant

Editura Vellant
Str. Tudor Arghezi, Poet nr. 16,
Sector 2, București
www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii Vellant.

ISBN 978-606-980-282-3

Sebastian Perju

Fericirea e alături

roman

București
2026

 VELLANT
CĂRȚI INSEMNATE.

Prima zi (18 iunie 2021)

Am fost niște proști atunci, ăsta e adevărul, dar nu cu mintea mea cea bună aș fi aflat eu pe urmă ce-i iubirea și ce-i prietenia și că, de multe ori, astea două sunt totuna. Am fost niște proști atunci, dar sufletul ne era mai curat pe vremea aia, nu ca acum, bătrâni înțelepți, fără păr și supraponderali, scriind la un jurnal din viitor, când inima nu ne mai spune nimic, iubirea e îngropată sub straturi de piele, tăbăcită în falduri și grăsime, iar prietenii uitați ca o carte veche de care nu mai ai nevoie dar pe care ai vrea să mai arunci un ochi, măcar din când în când.

A trecut destul de mult timp, încât mă-ntreb dacă nu cumva sunt pe cale să-mi reinventez propriile amintiri în timp ce le povestesc. Poate asta și fac, cu toate că, din toată viața mea, doar acele clipe îmi răsar clar în minte. Restul e format din ceață și forme nedeslușite.

Era vară și aveam doar 28 de ani, iar în Franța asta înseamnă că ai toată viața înaintea, că ești tânăr, liber și lumea îți iartă naivitatea, ba chiar și ignoranța. În Franța, la 28 de ani, e în regulă să nu știi mare lucru despre ce se-n-tâmplă în afara microuniversului tău, în Franța ți se spune că ai timp să le-nveți pe toate, în Franța nu le vei învăța

niciodată cu adevărat sau, cel puțin, nu le vei înțelege, în Franța trăim în bule mici, avem ritualuri și tabieturi, ne anunțăm cu mult înainte planurile și concediile, ne planificăm weekendurile, vacanțele, zilele de muncă, anii și viața, în Franța de multe ori ieșim la pensie de la prima slujbă serioasă pe care punem mâna, în Franța ajungem la 70 de ani să credem că încă mai avem suficientă vlagă în noi, că de-abia de-acum putem să călătorim, să vizităm, să trăim, asta după ce am urmat cu sfințenie traseul pe care ni l-am impus singuri încă de la început, când, după cum spuneam, nu știam mare lucru despre nimic. Dar știam ce vrem să facem.

Noi voiam să mergem să vedem echipa națională de fotbal a Franței jucând la Euro 2020, cel disputat în 2021 din cauza pandemiei. Așa că ne-am ocupat din timp de tot ce însemna logistica pentru această aventură, căci Euro 2020, care a avut loc în 2021, s-a întins pe toată Europa, ba chiar și dincolo de ea, în unsprezece orașe: Londra, Roma, München, Baku, Sankt Petersburg, Sevilla, Amsterdam, Glasgow, Copenhaga, Budapesta și București. Nu întâmplător le-am lăsat pe ultimele la final. În franceză, între *Bucarest* și *Budapest* nu-i diferență mare, iar în Franța, la 28 de ani, nu știi mare lucru. Noi n-aveam habar exact care-i care, chiar dacă știam vag că cele două se află în est, probabil în Ungaria și în România. Zic probabil pentru că dacă ne-ar fi pus atunci cineva să înșirăm țările din estul Europei și vecinii lor, cred că am fi amintit de mama Rusie și, pentru restul, Dumnezeu cu mila, le-am fi amestecat noi cumva.

N-aș vrea să dau vina pe Matthieu, mai ales că mi-a trimis și mie biletele de avion pe e-mail. Între paranteze fie spus, nu m-am uitat prea atent pe ele. Matthieu a fost tot timpul cel mai zgârcit dintre noi, așa că el era mereu

desemnat să se ocupe de excursiile noastre, de la trasee până la cazări. Știam că avea să ne obțină de fiecare dată cel mai bun raport calitate-preț. M-aș fi putut ocupa eu, natura meseriei (eram contabil expert) mă obliga să țin evidențe, să nu greșesc, să-mi notez totul și să verific fiecare chestie de mii de ori, o greșeală poate înlănțui după ea o infinitate de erori, deci, ziceam că aș fi putut fi eu cel care să se fi ocupat de organizare, însă îmi uram slujba, urâsc cifrele, urâsc rigiditatea lor, nu mi-a plăcut niciodată matematica și nici măcar nu-mi mai amintesc cum am ajuns contabil. Știi că am urmat l'École de Commerce et de Management în Paris, dar nu mai țin minte de ce. Aș putea născoci acum, repede, o poveste, cum că aș fi fost presat de taică-miu, că am ales să fac o facultate pentru că așa ar fi urmat să am și eu o diplomă, că mi s-a părut interesantă o carieră în conducerea vreunei firme sau alte baliverne de genul, dar adevărul e că nu s-a ntâmplat nimic din toate astea. Adevărul e că la 18 ani mintea îmi stătea în cu totul altă parte. Nu sunt sigur, dar în ce privește facultatea, cel mai probabil m-am luat după Samuel, prietenul meu de-o viață.

Când am plănuit excursia pentru Euro, Samuel avea și el tot 28 de ani și-l cunoșteam de mai mult de 20, de când eram amândoi mici, eu foarte slab, palid (am fost un copil bolnăvicios), el, durduliu, negru și cu niște ochi extrem de vii. Am copilărit în același oraș, am urmat aceeași școală și același liceu și am mers amândoi la aceeași facultate, pe care amândoi am detestat-o. Eu am ajuns contabil-expert, el designer de interior. În fine. Astea-s doar detalii. Spuneam că nu aș vrea să dau vina pe Matthieu pentru bilete, mai ales că e posibil să ne fi spus adevărul atunci, cum că încurcătura ar fi făcut-o de fapt domnișoara de la agenția de turism, altă tânără de vreo 28 de ani care nu

știa mare lucru despre nimic, iar singurul lucru care i se putea imputa lui era acela că nu verificase atent ulterior. Ce mai contează?

Cert e că pe 18 iunie, la ora 21.00, am aterizat la București, pe aeroportul Otopeni, în România, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte ca echipa națională a Franței să joace al doilea meci din faza grupelor de la Euro 2020 cu Ungaria, la Budapesta, pe stadionul Ferenc Puskás. Și ce e și mai trist e că nici măcar nu am realizat rapid că nu ne aflam în țara potrivită. În avion am fost ocupați să chiuim, să ascultăm muzică la căști, să facem glume proaste între noi, enervându-l pe Youssef, singurul mai responsabil dintre noi, singurul cu familie și copii (avea trei fete), singurul care și-a dat seama, în cele din urmă, că am ajuns în alt loc decât unde trebuia să ajungem. Youssef avea 37 de ani atunci, știa mai multe decât noi despre lumea din jur, dar era, totodată, și cel mai ocupat din grupul nostru de patru. Youssef muncea în asigurări și, când nu avea căștile în urechi, părând să vorbească veșnic singur, deși la capătul celălalt al conversației erau mereu clienți nemulțumiți, făcea piața, gătea, le ducea pe fete la școală, le lua de-acolo, le lăsa la box, gimnastică și patinaj (fiecare din ele avea pasiuni diferite), dădea turul orașului ca să le recupereze și abia seara, după ce ele adormeau, își deschidea o bere și putea să se bucure în liniște de vreun meci jucat târziu sau de vreun film lângă Hana, soția lui. Noi am fi crezut, probabil încă o bună bucată de vreme, că ne găseam în Ungaria, limba pe care o auzeam în jurul nostru oricum nu semăna a nimic cunoscut. Drept urmare, din aeroport ne-am lăsat purtați, cu trenul și metroul, până în centru, de un grup de suporteri gălăgioși, pe care noi i-am crezut unguri, dar erau ucrainenii (echipa lor națională urma să joace cu

Austria, la București, peste câteva zile, iar ei doar ce aterizaseră cu o cursă de Kiev). Erau bine organizați și cred că de-aia n-am plătit nimic, chiar ne bucuram că reușiserăm să fentăm sistemul și să ajungem gratis până în centru, aveau un ghid care ne-a numărat pe capete din ce am înțeles eu, apoi ne-am ținut după ei până în zona istorică a Bucureștiului. Abia acolo, cu ochii ațintiți în telefon, Matthieu a început să mormăie ceva ca pentru el. Luase cazare în inima Budapestei, deci n-ar fi trebuit să fim departe de hotel. Matthieu își lovea telefonul cu palma, așa cum faci cu un televizor vechi când încerci să-i reglezi imaginea.

– Ceva e în neregulă cu mobilul meu, a zis el. Îmi arată că suntem la 835 de kilometri de hotelul nostru.

În acest timp, Samuel își făcea selfie-uri pentru a și le pune ca story-uri pe Instagram, eu admiram frumusețile locale, iar Youssef privea neîncrezător când la telefonul său, când la clădirile din jur. Apoi, brusc, i-a smuls din mână mobilul lui Matthieu și i l-a înmănat, în schimb pe al său.

– Uite-te aici, cretinule, ți se pare că seamănă pozele astea cu ce vedem noi? a țipat deodată Youssef.

Îi venise rândul lui Matthieu să își plimbe ochii când pe ecranul telefonului, când la împrejurimi.

– Nu, nu prea. Nu cred, a îngăimat el.

– Nu, deloc, dobitocule. Pentru că nu suntem în Budapesta, a continuat Youssef pe același ton. I-a arătat harta de pe mobil, pe care a micșorat-o până când grafițele au devenit vizibile, iar numele orașului în care ne aflam s-a văzut atunci clar. Eu începusem să înțeleg, în timp ce Matthieu nu se arăta prea lămurit.

– Dar scrie acolo: Bucarest. Nu vezi?

– Bucurest, cretinule, Bucurest. BU-CA-REST, nu BU-DA-PEST. București. E capitala României. Suntem în România, nu în Ungaria, la București, nu la Budapesta. Nu-mi vine să cred! Voi vorbiți serios? M-am lăsat târât de voi la meci, doar ca să ajungem într-o altă țară? Altă țară?! Allah, voi vă bateți joc de mine? Nici măcar alt oraș. Suntem în altă țară!

Acum urla către noi toți și gesticula disperat, încât începuse să atragă atenția trecătorilor. Doi polițiști s-au apropiat de noi și doar atunci Samuel s-a prins că aveam de-a face cu o situație tensionată.

– S-a-ntâmpat ceva? au întrebat polițiștii în engleză

– S-a-ntâmpat ceva? a întrebat și Samuel în franceză.

– Suntem ok, am răspuns eu, speriat, în engleză, ca nu cumva să ne alegem cu vreo amendă sau chiar mai rău. Auzisem povești cum că în fostele țări comuniste poliția e foarte dură, așa că nu voiam să riscăm să ne petrecem noaptea în vreo secție insalubră, cu cine știe ce alți pușcăriși în jurul nostru. Trebuie să-nțelegeți că eram destul de bulversat, nu realizam prea bine că România era de mult parte din Uniunea Europeană. Dar n-am apucat să-mi termin explicația, că Youssef mi-a tăiat-o și s-a adresat polițiștilor într-o frangleză sau, în orice caz, o limbă pe care o vorbea numai el, că cei doi agenți s-au arătat mirați în momentul în care l-au auzit vorbind.

– Cet idiot buy wrong billets d'avion. We must aller Budapest. Now, Bucurest. Understand? Compris?

Când au auzit numele celor două capitale, polițiștii s-au pus pe râs. L-au bătut pe umăr prietenește pe Youssef, apoi s-au îndepărtat de grupul nostru, dându-și coate și asigurându-ne din mers:

– Se mai întâmplă. O să vă descurcați, România e o țară frumoasă și primitoare.

Atunci, în sfârșit, Youssef și-a îndreptat privirea către mine și mi-a spus pe un ton învins.

– Nicolas, cum ai putut să-l lași pe dobitocul ăsta să se ocupe?

– Păi, el se ocupă mereu, nu? i-am răspuns.

– Da, mereu și prost.

Așa e, uitasem. Matthieu se ocupa mereu de excursiile noastre, el era cel mai zgârcit, așadar, cel responsabil de aranjarea lor, însă asta nu-nsemna că era și cel mai bine organizat individ. Ca orice om, a mai făcut și el de-a lungul timpului ceva greșeli. Spre exemplu, pentru că nu știa foarte bine engleza, când Samuel ne-a rugat să mergem cu toții la un meci de-ale lui Liverpool, în Anglia, Matthieu s-a ocupat de avion și de cazări, ba chiar și de biletele pentru meci, numai că în loc să cumpere tichete pentru intrarea în stadion, el ne-a luat tuturor unele pentru vizitarea muzeului. Nu zic, a fost frumos, e încărcat de istorie muzeul lui Liverpool FC, dar meciul l-am văzut într-un pub, lângă stadion. Altădată, când am fost cu toții în Cuba, ne-a asigurat că o să avem condiții de cinci stele, numai că a rezervat o cursă cu Cubana Airlines, unde scaunele, odată înclinate, nu-și mai reveneau în poziția inițială, mâncarea era rece și fără niciun gust, iar una dintre cele două toalete era scoasă din funcțiune. În plus, ne-a luat cazare în gazdă la o cubaneză, amabilă de altfel, deși vorbea numai spaniola, dar din casa ei cădeau bucăți de tencuială noaptea, ușa de la intrare nu se închidea, iar wc-ul din baie nu avea colac. În fine, ne-a mai dus și să schiem într-o stațiune în care părțile erau dezafectate și să agățăm femeii într-un bar de homosexuali. Dar, în

general, Matthieu se descurca destul de bine când venea vorba de organizatul excursiilor noastre. În sensul că, de cele mai multe ori, ajungeam măcar la destinațiile dorite. Nu și acum, evident.

Iată-ne, deci, Matthieu, Youssef, Samuel și cu mine, în Centrul Vechi al Bucureștiului, fără meci de văzut, fără loc de dormit, fără bani de cheltuit, căci aveam să aflăm curând că în România nu se plătește în euro, ci în moneda locală, lei. Spuneam că Matthieu a dat vina pe domnișoara de la agenția de turism. De-ndată ce ne-am lămurit, Youssef a pus mâna pe telefon și a căutat numărul agenției, a sunat și a așteptat vreme de jumătate de oră, ascultând muzică proastă printre găjâielile care răsunau din cască. În cele din urmă a răspuns cineva, doar ca să-l transfere la altcineva, al cărui responsabil nu era disponibil, așa că a mutat apelul către alt departament, unde, după un nou timp de așteptare, a dat peste o fătucă adormită, pe care Youssef a înjurat-o în toate limbile pe care le știa, în franceză, în arabă și puțin în engleză, apoi a închis telefonul și pot să jur că l-am văzut căutând din priviri o furcă în care să-l trântescă. Pesemne că îi lipsea fixul din Maroc. Ți da telefon, puteai trânti receptorul de câte ori voiai, făcându-l să răsunе metalic, să-i zângăne piesele în el, și tot mergea dup-aia. Ei, dar alea erau alte vremuri. Acum, trebuia să ne ocupăm de lucrurile stringente. Aveam nevoie disperată de o cazare, măcar pentru o noapte, așa că am intrat pe booking.com și am găsit un apartament de două camere nu departe de unde ne aflam, undeva pe Splaiul Unirii din București, la un preț decent. Le-am promis că nu mă deranja să dorm eu în sufragerie, pe canapea. Am rezervat direct de pe site, apoi am luat legătura cu proprietarul, care ne-a explicat

cum să ajungem la destinație și ne-a informat că avea să ne lase cheia sub o piatră mare, lângă un tufiș bolnav, fără frunze, din fața intrării blocului. Cu această problemă rezolvată, am găsit o casă de schimb valutar, am cumpărat lei și, simțind tensiunea prietenilor mei, mă rog, a lui Youssef și a lui Matthieu, căci Samuel făcea poze în continuare și nu părea să înțeleagă foarte bine greșeala pe care o făcuserăm, am propus să mergem într-un bar, să discutăm despre ce avem de făcut cu o bere în față.

Ne-am îndepărtat un pic de Centrul Vechi, acolo unde puhoaiе de ucraineni, după cum aflaserăm în sfârșit, văr-sau tone de alcool în ei, stingând vodca cu bere, urlându-și bucuria, am plecat spre ce credeam noi că era o zonă mai liniștită, nu pentru că nu ne-ar fi plăcut atmosfera de meci pe care o făceau ucrainenii pe aleile pline de pavele denivelate de-acolo (doar de-asta veniserăm, să simțim vuietul unui turneu final), ci pentru că ne doream puțină liniște, cât să ne limpezim mințile și să căutăm o ieșire din situația în care ne aflam. Am traversat Dâmbovița pe un pod și nici nu ne-am dat seama că începuse să plouă ușor, dar răcoarea serii se simțea deja. Când am ieșit din nou în bulevard, am dat cu ochii de o monstruoșitate, un enorm palat de beton, fără nicio noimă, dreptunghic, colțuros, amenințător, totuși fascinant, genul de castel băntuit spre care sunt atrase mereu victimele nevinovate în filmele horror. Ulterior, am aflat că era vorba de Casa Poporului, un obiectiv turistic important al Bucureștiului, un moft al unui dictator mort de decenii bune, dar lumina gălbuie în care se scâldea, formele, întunericul dinăuntru ei, toate m-au dus cu gândul la o clădire părăsită, periculoasă, așa că mi-am îndemnat prietenii să ne ținem departe. Am traversat rondul cu fântânile colorate și flori și am

zărit un pub irlandez. Am verificat din nou hărțile și am realizat că eram la doar doi kilometri de cazare, deci ne-am decis să ne spunem păsurile în bodega pe care o găsiserăm.

Uitaserăm că era vineri seara (asta nu e cine știe ce, reușiserăm noi să ratăm țara, deci nu e de mirare că nu știam nici în ce zi ne aflam), așa că, într-un fel, nu ne așteptam să găsim chiar atât de multă lume înăuntru. Barul era dispus pe două etaje și încă de la intrare te izbeau ca o palmă căldura locului, boarea alcoolului, nădușeala oamenilor și amestecul de voci și muzică. Nu știu cum s-au simțit atunci Matthieu, Samuel și Youssef, însă eu am amețit instant. Am încasat acea palmă zdravănă ca pe o dojană părintească și imediat după m-am lăsat prins într-o îmbrățișare mai sinceră decât toate de care avusesem parte în viața mea, ca și cum acel loc, acel moment, acei oameni se uitau cu toții la mine și-mi explicau ca unui copil mic ce-nseamnă viața, omul și legătura sfântă dintre cele două. N-am găsit niciun scaun liber la vreuna dintre mesele ticsite cu oameni grași, cu barbă sau fără, slăbănogi cu ochelari, doamne cochete și bărbați în treninguri, veseli, triști, beți, drogați, expansivi sau îngândurați, toți laolaltă, toți înghesuți unii într-alții, ca un scuipat aruncat pe obrazul unui an trecut în care li se spusese să stea la distanță, să se evite. Ne-am așezat, deci, cuminți, la bar, am cerut patru halbe de bere, iar barmanul n-a ridicat nici măcar o sprânceană la accentul nostru englezesc stricat. Ne-a servit cu zâmbetul pe buze, iar noi am închinat paharele în cinstea greșelii care ne adusese acolo, patru tineri din Franța care n-aveau să-și vadă favoriții pe viu în deplasare, însă aveau să-i privească între români, englezi, spanioli, ucraineni, austrieci, localnici, turiști și suporteri,

într-o țară pe care n-o poți înțelege decât la mult timp după ce pleci din ea. Sau poate nici atunci.

După câteva rânduri de bere rece, am stabilit să nu ne căutăm bilete de avion imediat pentru a doua zi. Aveam să rămânem cel puțin încă o noapte la București, cu promisiunea, totuși, că o decizie privind întoarcerea noastră rușinoasă în Franța avea să fie luată în seara următoare, poate mai treji decât eram atunci în acea bodegă dintr-un colț al Pieței Unirii din București.

31 decembrie 2012

Stăteam într-un colț din Place d'Italie, dărdâiam și mă ascundeam de ploaia rece într-o stație de autobuz. Lumea arăta altfel în 2012. Bineînțeles, arătam și eu diferit, un puștan de 19 ani așteptându-și prietenul cel mai bun pentru un prim revelion petrecut singur și departe de casă. Eram deja de aproape trei ani la Paris, era primul an la facultate, primul an de libertate legală, iar imensitatea bulevardelor, piețelor, clădirilor mă paraliza. Un biet copilandru din Saint-Germain-lès-Corbeil (un sat din Essonne, la periferia din sudul capitalei – sat cu câteva mii de suflete, câteva supermarketuri, o biserică și multe case pe ai căror ocupanți îi cam știam, măcar din vedere), eu, Nicolas al lui Philippe Dupont, nu mă puteam reîndrăgosti de orașul îndrăgostiților, în care iubisem și eu până nu demult cu patimă. Mă simțeam stingher și bulversat în el, rătăcit și angoasat, împins și bruscat de marea de oameni care se revărsa, se revărsa, se revărsa, fără oprire, fără oră, fără lumină, fără întuneric, fără anotimp, o mulțime pestriță care râdea nonstop și se înghiontea, o lume care avea o complicitate a ei din care eu nu făceam parte. Eram fără Laura, fosta mea colegă de liceu, fosta

mea iubită, alături de care credeam că voi îmbătrâni, dar de care mă despărțisem recent. În momentele alea, în care ea era departe, știam că, dacă ar fi fost acolo cu mine, ar fi radiat și în Place d'Italie, așa cum probabil radia și în cabana idilică din Normandia, proprietate a părinților ei, unde-și petrecea, noaptea dintre ani. Nu era cu mine, deci nu mai era a mea, și mă simțeam cel mai singur om de pe pământ. Iar Samuel, ca de obicei, întârzia. Samuel nu a fost punctual niciodată în viața lui. Samuel n-a fost punctual niciodată, la nicio întâlnire n-a ajuns la timp, nu există om care să-l fi cunoscut pe Samuel și să nu fi așteptat, măcar o dată, după el. Și dacă, printr-o minune, ar fi fost gata când trebuia, Samuel fie se întorcea să mai caute prin casă ceva ce de fapt nu uitase și de care n-avea nevoie, fie își potrivea pașii în așa fel încât să rateze autobuzul care l-ar fi adus la ora stabilită în locul stabilit. Samuel avea un mers agale, un mers care invita la plictiseală sau meditație, după caz. Obișnuiam să glumesc cu el, să-i spun că și dacă și-ar vedea casa arzând, el tot n-ar fi grăbit ritmul, s-ar fi legănat ca o frunză către flăcări, scărpinându-se în cap fără să știe cum să reacționeze. Samuel nu era prost. Samuel n-a fost niciodată prost. Samuel era lent, acționa cu lentoarea omului căruia nu-i pasă de nimic în jur, căci a înțeles dinainte că nimic nu contează, așa că unicul lui scop în viață a devenit acela ca totul să arate cât mai frumos în timp ce lumea lui și lumea întreagă se prăbușește. Samuel era un romantic. Samuel era un romantic întârziat, iar eu îl așteptam ca un naiv, la ora stabilită, într-un colț din Place d'Italie, înghețat și adăpostindu-mă sub acoperișul unei stații de autobuz, îmbrăcat subțire și elegant, în costum albastru și palton, pentru a merge împreună la petrecerea de anul nou pe care o organiza un tip pe care îl cunoscuse la facultate,

un tip popular, care prin comportamentul lui expansiv reușea să țeară o pânză de păianjen în care prindea toate tipurile de oameni, chiar și pe cei mai singuratici, ca Sam și cu mine. Eram copleșit de provocările care se iveau în viața unui biet puști crescut într-un sat de la marginea îndepărtată a Parisului, genul de suburbie în care nu circula RER-ul.

Când în cele din urmă a apărut Sam al meu, bălăbă-nindu-se de pe un picior pe altul de parcă nici măcar n-ar fi înaintat, ci ar fi dansat pe loc, sfidând ploaia, iarna și frigul în blugi, pulover, cu geaca sa sport, neagră, cu însemnele lui Liverpool FC cusute discret la piept, deschiată și cu teneși colorați în picioare, eu nu mai aveam niciun chef de nicio petrecere, de niciun revelion, nici de el nu-mi mai ardea, nici de senzația aia plăcută de libertate. Sam avea ceva angelic în el, cu zâmbetul lui incredibil lumina tot ce era în jur, nu aveai cum să rămâi supărat pe el mai mult de câteva minute, jemanfișismul lui era cuceritor, tot timpul a fost, și-a păstrat candoarea până târziu de tot, așa că am uitat de toți nervii și toată stinghereala și mi-am reglat mersul după al lui, înaintând nesigur către petrecerea care avea să-mi schimbe viața.

Apartamentul în care am intrat, Samuel primul, eu pierdut în spatele lui, era mic și slab luminat. Becurile agățate parcă-n silă de tavan, ca și cum cineva doar ce s-ar fi mutat acolo sau s-ar fi pregătit să plece, de-abia pâlpâiau, iar dincolo de hol, în sufragerie, o sumedenie de fețe se amestecau neclar în penumbră și-n fum gros de țigară. Un geam care dădea spre un balcon parizian era deschis, fără ca asta să fie de ajuns pentru a răspândi ceața instalată în încăperea în care alți tineri ca noi își întindeau sufletele goale pe podea și le călcau cu exuberanță și nepăsare în picioare, amuzându-se, apoi, de

resturile pe care le lăsau în urmă. În apartamentul ăla, în seara când 2012 s-a transformat în 2013, am trăit primele mele două revelații. Prima – aceea că Pământul, Europa, Franța, Parisul, cartierul ăla, locul ăla, toate sunt doar cuști fără garduri, pline de imbecili care nici nu se gândesc să le părăsească, ci se plimbă obscen dintr-un colț în altul, fără viață în ei, fără niciun fel de conținut, așteptând ca orele să treacă la fel, mereu aceleași, mereu cu aceeași anxietate de a înghiți încă o zi, încă una, încă una, până se epuizează și se termină totul, ca și când nici n-ar fi fost. Mi-am jurat să nu fiu niciodată ca ei. N-am reușit. A doua – aceea că există crâmpeie de lumină în viață pe care merită să le cunoști, să le mpletești și să le aduni în tine ca într-un ghem, căci numai ele, acele crâmpeie fac lumea să fie mai suportabilă, dacă nu chiar, în unele momente, plăcută. Iar în acea noapte, în acel apartament, alături de Samuel, am cunoscut încă doi oameni care aveau să-mi fie călăuze înțelepte, care îți arată fără să-ți explice că, tocmai fiindcă drumul nu duce nicăieri, putem foarte bine să ne bucurăm de el, iar dacă nu ne bucurăm, tot aia e.

Pe colegul care organiza petrecerea l-am văzut puțin. Nici Sam nu cred că a apucat să stea prea mult cu el. Bine, nici n-avea cum altfel, a fost prea ocupat cu mine. Nu mă simțeam prea în largul meu în acea adunătură de minți moarte, deopotrivă băiețandri și fetișcane cu ifose de bărbați și femei, a căror singură menire era aceea de a copula. Poate mai târziu în viață mi-aș fi dat și-o mână pentru o noapte fierbinte cu vreo fată, dar, în acel moment, gândul meu zbură tot la Laura, la dragostea noastră neconsumată, deci încă pură în mintea mea tulbure, la ce avea să se aleagă din mine dacă la prima escapadă eu ajunsesem să mă prăbușesc alături de indivizi care aveau